

være langt mere udsat for vilkaarlig Afvisning, naar Præstens Vægning blot behøver Godkendelse af et Flertal i Menighedsraadet for at have Gyldighed, end naar den, som hidtil foreslaaet, underlægges Biskoppens Skøn. Fra visse Sider vilde dette blive betegnet som Indførelse af et utilstedeligt Præstevælde. Med større Ret kunde det siges at indføre et Flertalsvælde paa et Omraade, der bør være det unddraget. Dertil kommer, at i de Tilfælde, hvor Menighedsraad og Præst staa imod hinanden, vil Biskoppen blive ulige vanskeligere stillet med Hensyn til sin Afgørelse end efter Paragraffens tidligere Affattelse. Derimod finder Flertallet Tanken i den anden Forandring i samme Paragraf at være rigtig og paaskønnelsesværdig, medens denne dog vistnok burde udformes lidt anderledes, thi det maa sikkert indrømmes, at ikke alle fraskilte kunne skæres over een Kam, f. Eks. ikke de, hvis fraskilte Ægtefælle ikke lever, ligesom ej heller de, der bevislig ved den anden Parts Brøde ere blevne fraskilte, synes at burde dele Kaar med dem, der ere skyldige i Skilsmissen. Flertallet har derfor i sit Forslag til en forandret Affattelse af Lovforslaget troet at burde tage Hensyn til Tilfælde af den her nævnte Art, hvilket vistnok som Regel ogsaa stemmer med hidtilværende kirkelig Opfattelse og formentlig tillige med Forudsætningen for Højesteretsdommen af 21. Oktober 1903. At i øvrigt Reglen kun har Hensyn til egentlig Skilsmisse — ikke til Ægteskabets Annullation — betragte vi som selvfølgeligt.

Foranlediget af de her berørte i Regeringslovforslaget foretagne Forandringer har Flertallet taget under alvorlig Overvejelse, om det ikke burde og kunde indtage en fra foregaaende Aar noget — navnlig i formel Henseende — forandret Stilling, saa det i Stedet for et samlet Ændringsforslag stillede en Række Ændringer til Lovforslagets enkelte Paragraffer. Under denne Overvejelse fandt man, at ved Siden af det Hovedpunkt, at et retsgyldigt Ægteskab „kun“ kan indgaaes for en borgerlig Myndighed, skiller Flertallets gentagende

stillede Forslag sig ogsaa rent udvortes fra Regeringens deri, at dette sidste tilsigter en udtømmende Ordning af alle Spørgsmaal, som fremkomme ved Ægteskabs Indgaaelse her i Landet. Flertallets Forslag sigter ikke saa vidt. Det henholder sig i det hele, udenfor hint Hovedspørgsmaal, til den gældende Ret. Forslagets §§ 2—4 ordne kun visse Spørgsmaal, hvis Løsning staa i nødvendig Forbindelse med Hovedpunktet, og som særlig vedkommer Folkekirken.

Det er imidlertid ikke Flertallets Mening, at det i og for sig skulde være utilraadeligt at give den eventuelle Lov et videre Omraade eller at ændre den gældende Ordning, særlig de i Lov 13. April 1851 §§ 3—7 givne Regler om det borgerlige Ægteskab.

Der vilde saaledes for det første intet være til Hinder for at medtage — som Regeringsforslaget gør i Afsnit I. — Regler om Betingelserne for Ægteskab. Disse Betingelser, som Staten kræver opfyldte baade ved de borgerlig og ved de kirkelig stiftede Ægteskaber, have hidtil ikke faaet en fælles, samlet Fremstilling i Lovgivningen. Det ligger af mange Grunde nær at give en saadan. De Ændringer, Flertallet maatte ønske i Regeringsforslagets §§ 1 og 2, ere ikke indgribende og hvile i alt Fald paa en af Hovedspørgsmaalet ganske uafhængig Grund. Den væsentligste Ændring, Flertallet vilde finde ønskelig, angaar § 2, for at bringe Reglerne i denne i bedre Overensstemmelse med de Resultater, hvortil de i Haag stedfundne Forhandlinger om den internationale Privatret — i hvilke ogsaa Danmark har deltaget — have ført, og derved at sikre de i Danmark indgaaede Ægteskaber med en fremmed Statsborger Gyldighed i dennes Hjemland.

Af samme Grund vilde en Udvidelse af Lovens Rammer være ønskelig med Hensyn til at aabne Adgang for et Brudepar, hvis Parter begge ere fremmede Statsborgere, til at stifte Ægteskab her i Landet for en fremmed Gesandt eller Konsul — Modstykket til den ved Lov af 19. Februar 1891 aabnede Adgang for Danske,